

Lagrima (Łza)

Wpisany przez bluelover

Czwartek, 19 Lipiec 2012 14:44 - Zmieniony Sobota, 21 Marzec 2015 13:17

Lagrima (Łza)

Fado rozpoczęło się jako lament śpiewany w knajpkach i domach o złej reputacji na lizbońskim wybrzeżu. Teksty piosenek opiewają tęsknotę, smutek i fatalizm przy melancholijnym akompaniamencie gitar i instrumentów dętych. Melodyka *Fado* czerpie ze źródeł arabskich, afrykańskich i iberyjskich. Bliskim kuzynem

Fado

jest

Morna

z Zielonego Przylądka, rozstawiona przez Cesarię Evorę.

Lagrima

Bezdyskusyjną królową *Fado* była **Amália Rodrigues**. Urodziła się w 1920 roku w Alfamie, dzielnicy Lizbony. Wbrew życzeniom rodziny jako nastolatka Rodrigues występowała w roli tancerki tango, a mając 19 lat zadebiutowała, razem z siostrą Celeste, jako piosenkarka w sławnym klubie nocnym *Retiro da Severa*.



Amalia Rodrigues

Lagrima (Łza)

Wpisany przez bluelover

Czwartek, 19 Lipiec 2012 14:44 - Zmieniony Sobota, 21 Marzec 2015 13:17

W ciągu roku stała się gwiazdą, śpiewając w lizbońskich klubach każdego wieczoru. W 1944 roku wybrała się do Brazylii, gdzie spotykało ją entuzjastyczne przyjęcie. Jej występy w *Copacabana Casino* gromadziły tłumy wielbicieli. W Rio de Janeiro dokonała pierwszych nagrań studyjnych.



Fado

W 1950 roku na koncercie benefisowym w ramach Planu Marshalla Amalia pokazała *Fado* światu wykonując piosenkę '*April in Portugal*' pod jej oryginalnym tytułem "*Coimbra*".



Amalia Rodrigues

Lagrima (Łza)

Wpisany przez bluelover

Czwartek, 19 Lipiec 2012 14:44 - Zmieniony Sobota, 21 Marzec 2015 13:17

W końcu lat 50-tych odwiedziła USA, Wielką Brytanię i Francję, wszędzie tam promując portugalską muzykę. W latach 70-tych śpiewała we Włoszech i Japonii. We Francji jej sława niewiele ustępowała tej z jej rodzimej Portugalii. W paryskiej Olimpii zachwycała publiczność przez kilka miesięcy.

W sumie, Amalia Rodrigues nagrała ponad 170 albumów i wystąpiła w kilku filmach, choć na ekranie grała niechętnie. Pozostawała zawsze wierna swojemu *Fado* nawet wtedy gdy traciło popularność, jak miało to miejsce w latach 60-tych.



Amalia Rodrigues

Okres depresji i introspekcji przewrotnie zaowocował dwoma bardzo osobistymi albumami: '*Gostava de Ser Quem Era*'

(1980) (

'*Chciałabym być tym kim byłam*'

) oraz

'*Lágrima*'

: wszystkie teksty piosenek napisała sama, wykorzystując swoje wcześniej napisane wiersze. Jej ostatnim studyjnym nagraniem był utwór

Lagrima

, wydany w 1983 roku.

